

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

46. An Cardinales possint concedere Indulgentias? Et an potestas Indulgentiarum in Cardinalibus potius sit de consuetudine, quam de iure, cum pro ea nullus extet Canon. Ex p.5. tr. 2. res. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

in Apor. Episc. ver. charitativum subsidium, n. 9. quia, vt scripsit dictum est, Cardinales in suis Ecclesiis titularibus Episcopalia iura habent, vt docet Butrius, Imola & Abbas in cap. his, que, de maior. & obediens. Ioan. Andreas in cap. dilecto, de officio Archid. Geminianus in cap. vnic. de maior. & obed. in 6. Suarez de legibus, lib. 4. cap. 5. num. 4. & Mandos. ad reg. 1. Cancellar. quest. 2. num. 10. ergo, &c.

RESOL. XLVI.

An Cardinales possint concedere Indulgentias?
Et an potestas Indulgentiarum in Cardinalibus potius sit de consuetudine, quam de iure, cum pro ea nullus exeat Canon? Ex part. 5. tract. 2. Ref. 6.

Respondeo Cardinales posse concedere Indulgentias centum dierum. Ita Prapofitus in 3. part. q. 14. de Indulg. dub. 4. n. 38. Gamachus in summo Theol. tom. 2. disp. de Indulg. c. 8. Sotus in 4. dist. 21. q. 1. art. 4. Corduben. de Indulg. q. 10. Paludanus in 4. dist. 20. q. 4. art. 3. & alij.

2. Notandum est tamen quod Nauarrus notab. 21. affirmat potestatem Indulgentiarum in Cardinalibus potius esse de consuetudine, quam de iure, cum pro ea nullus exeat Canon. Hæc tamen opinio aliquibus non probatur; nam consuetudo non sufficit ad hoc, vt aliquis habeat ius ad conferendas Indulgentias; cum enim ex se sint odiosæ, & ius commune de disciplina Ecclesiastica vulnerent, & ceterent, præter hanc consuetudinem debet adhuc intercedere titulus, seu auctoritas tacita, vel expressa Superioris, quæ quidem censetur adesse, cum propter dignitatem ipsorum Cardinalium, quibus Pontifex priuilegia, quæ communiter aliis inferioribus, concessa sunt, non vult denegare, tum quia videt Summus Pontifex ipsos Cardinales conferre Indulgentias, & hoc videndo tacens censetur annuere, & in hoc priuilegium Cardinalium consentire. Ex quo sequitur quod si ipse hanc consuetudinem ignoraret, aut agnitam improbareret, nulla Cardinalibus pro hanc consuetudinem potestas conferendi Indulgentias acquireretur; sed tamen cum nunquam improbauerit, argumento est præter consuetudinem sufficientem titulum ad ipsas Indulgentias habere: & ita hæc omnia docet Andreas Duallius in part. 2. D. T. homa tract. de Indulg. quest. 20. art. 9. concl. 4. Sed ego puto sententiam Nauarrum esse satis probabilem per ea, quæ adducit Villalobos in summa tom. 1. tract. 26. difficult. 5. num. 10. vbi probat consuetudinem posse introducere potestatem conferendi Indulgentias; vnde ex vtroque capite, & ex consuetudine, & ex tacito consensu Summi Pontificis puto Dominos Cardinales posse Indulgentias centum dierum concedere.

RESOL. XLVII.

An Cardinales possint eligere sibi Confessarium?
Et an etiam sua familia possint prouidere de Confessario?
Et an omnes, qui sunt de Cardinalium familia, possint de eorum licentia Confessarium sibi eligere?
Et an hoc etiam procedat, vbi cumque Cardinales inueniantur?
Et an contrarium dicendum sit circa hoc vltimum de familia Episcoporum extra propriam Diocesim? Ex part. 5. tract. 2. Ref. 10.

Respondeo affirmatiuè, vel ex c. fin. de penit. Remiss. vt asserunt aliqui, & ego cum illis, vel

ex consuetudine vt volunt alij. Ita docet Ochagavia de Sacram. tract. 2. de confess. sacrament. q. 36. numero 15. Valquez in 3. part. tom. 4. quest. 93. art. 1. dub. 4. num. 2. Ludouicus à Cruce in Bulla Cruc. disput. 1. c. 2. dub. 22. num. 11. & seq. Reginaldus tom. 1. lib. 1. cap. 5. sect. 1. num. 32. Suarez tom. 4. disp. 27. sect. 2. nu. 6. & Prapofitus in 3. part. q. 8. de approbat. Minist. dub. 7. num. 33. vbi sic ait, Ex consuetudine possunt Confessarium eligere Cardinales, qui & suæ familiæ possunt prouidere de Confessario, cum sint quasi Pastores suorum domesticorum, quod etiam docuit Turrianus de penitent. disp. 23. dub. 3. Filiucius tom. 1. tract. 7. cap. 7. num. 197. Henriquez lib. 6. cap. 13. num. 3. Comitulus lib. 1. quest. 101. num. 4. Laudensis de Cardinal. quest. 19. Manfredus de Cardin. decis. 118. Albanus de Cardinal. quest. 41. Sotus in 4. distinct. 18. quest. 4. art. 2. Toletus lib. 3. cap. 13. num. 9. Bossius de Tubileo sect. 4. cas. 2. §. 4. n. 111. & alij.

2. Notandum est tamen quod Scipio de Rubéis in Aphorism. Episcop. ver. Cardinalis, num. 5. & Azor. tom. 2. lib. 4. c. 3. q. 16. tenent hoc habuisse locum ante Conc. Trid. nunc verò docent, quod Cardinales, qui nec sunt Episcopi, nec Legati, confiteri debent vni ex approbatis ab Episcopo proprio Confessariis, quia si approbatus non est, non reputatur idoneus ad audiendas confessiones. Ita ille. Sed doctores superius citati post Concilium supradictam auctoritatem, quam impugnat Azorius, Cardinalibus tribuerunt: & Antonius Naldus in summa ver. Cardinalis, num. 8. nominatim contra dictum Azorium tenet sententiam in fauorem Cardinalium; sic enim ait: Certum est Cardinales esse quasi proprios Sacerdotes suæ familiæ, & per se, vel per alios posse munus hoc parochia in illam exercere, & per consequens eandem familiam non subii i parochiali locorum, in quibus iidem Cardinales inhabitant quoad Sacramenta ab illis suscipienda. Ipsi autem Cardinales sicut ratione dignitatis & officij coniunctissimi sunt Summo Pontifici, ita illum solum habent vti proprium Sacerdotem, atque ita pro libito eligent sibi Confessarium, ad text. in cap. fin. de penit. & remiss. prout nunc eis ex consuetudine iam competere ex Soto tradit Azorius vbi supra, q. 16. & supponit Nauarr. conf. 9. num. 3. de statu Monach. & quamuis Azorius asserat in hoc contrariam sacræ Congregationis declarationem, tamen cum de ipsa legitime non constet, non esset dubitandum de prædicta consuetudine diuturna, nam si possunt ipsi hanc facultatem supradictæ familiæ, vt supra, concedere, non erit ambigendum posse & erga se ipsos vti eadem auctoritate. Ita Naldus. Vnde nouissimè Adamus Tannerus tom. 4. disp. 6. q. 9. dub. 3. num. 58. sic ait. Sacerdos quilibet ab aliquo Cardinalium designatus, & electus, facultatem habet, tam ad proprias eorum, quam ad familiarium ac commensalium confessiones audiendas. Hæc ille. & tandem Ludouicus de San. Iuan. quest. 6. art. 2. de sacram. Penit. diff. 5. concl. 2. sic ait. [Todos los Cardenales tienen licentia tacita del Papa para elegir Confessor para si, y para sus familiares, y yo lo sé por esperiencia, pues fue Confessor del Señor Cardinal Doria, y de otros Cardinales, sin mas autoridad que solo su nombramiento.] Ita ille.

3. Notandum est etiam omnes qui sunt de Cardinalium familia, posse de eorum licentia Confessarium sibi eligere. Ita tenent Doctores citati, quoniam commensales Cardinalium vbi cumque Cardinales reperiantur, sunt de consuetudine subiecti eisdem Cardinalibus tanquam Ordinariis suæ familiæ curam habentibus; ergo de ipsorum licentia possunt sibi eligere Confessorem. Et ideo ex praxi Curie Romanæ patet, quod cum cuncti fideles sub præcepto tenentur

in Ref. 36. & infra in Ref. 49. §. Antequam, & in tom. 1. tract. 4. Ref. 25. §. Quero secundo, & cursum in alio §. etus not. & in tom. 3. tr. 1. Ref. 189. Tertius casus, & in tom. 4. tr. 8. Ref. 105, lege eius doctrinam per totam, & signanter §. Sed. a lin. tr. Vers. Sed quid.

Sup. hoc in Ref. 3. not. præterita; in eodem §. in fine, & in Refol. 4. in eodem §.

Sup. hoc in tom. 1. tract. 3. Ref. 25. §. Imo, & seqq. & in tom. 3. tr. 1. Ref. 38. §. Tertius casus, in fine.